

[Lis Noer Holmberg]

Derfor må man altså nu, hvor vi taler sundhedslov, se på de stive amtsgrænser og i højere grad lade folk behandle efter eget ønske dér, hvor den nødvendige ekspertise er.

Det er sygt, at vi i et lille land som Danmark har de stive amtsgrænser, og CD ønsker sygehusvæsenet væk fra amterne. Det er den eneste måde, hvorpå vi kan opnå fleksibilitet og effektivitet på området.

Desuden er der ikke skabt ankemuligheder for de patienter, der kommer i klemme i systemet, og det er bestemt heller ikke respekt for det enkelte individ.

Med hensyn til frit lægevalg er det selvfølgelig en fordel, at borgerne kan skifte læge hvert halve år i stedet for som nu med et års mellemrum. Læge og patient kan gå fejl af hinanden, og så må det være rimeligt, at man kan skifte. Jeg tror ikke på, at der bliver mange lægeskift. For selv om en familielæge bestemt ikke er, hvad en familielæge var for år tilbage, er det altså rart, at man kender sin læge, og også at lægen kender sine patienter.

Så taler man om, at alle plejehjemsboere får lov til at vælge deres egen læge, så de nu ikke længere skal være henvist til en fast plejehjemslæge. Det har man så sandelig også for længst indført ude i visse kommuner, men det var nu mere af hensyn til den kommunale besparelse, end det var af hensyn til de ældre. Hvis man giver de ældre valget mellem egen læge og fast plejehjemslæge, vil det, ved jeg ud fra undersøgelser, der er lavet, resultere i, at 99 ud af 100 ældre vil vælge plejehjemmets faste læge, og det vil unægtelig aflaste det i forvejen hårdt pressede personale. Nu skal der ringes til et hav af forskellige læger, og hvis de ældre skal i konsultation hos egen læge, skal de ofte følges, og det er tidkrævende. Ligeledes skal der ordineres forskellig medicin til alle, hvor man meget ofte kunne bruge de samme medikamenter, f.eks. i visse tilfælde vanddrivende piller el.lign. Det er virkelig blevet besværliggjort, og heri ligger i hvert fald ingen forenkling.

CD vil foreslå, at der indføres ensartede regler i alle kommuner med hensyn til, hvor høj ens likvide formue må være for at opnå medicinkort. Det er urimeligt, synes vi, at man i visse kommuner må have op til 50.000 kr. og andre steder nul. Jeg ved godt, at dette hører under den sociale pension, men så må vi prøve, hvordan vi kan få det til at hænge sammen.

Med hensyn til de drøftelser, ministeren skal have med Amtsrådsforeningen vedrørende handicappede og specialhospitalet for disse, vil jeg meget gerne spørge, om de små hospitalet, vi har på nuværende tidspunkt, f.eks. gigthospitalet og andre, skal berøres på en eller anden måde, om de kommer i fare.

CD vil i det kommende udvalgsarbejde forsøge at være med til at præge denne sundhedslov, og vi vil fremkomme med ændringsforslag. Jeg synes, debatten her har vist, at der bliver masser af spørgsmål at tage fat på i udvalgsarbejdet.

Inger Stilling Pedersen (KRF):

Det lyder meget spændende, det er spændende at få sådan en ny sundhedslov i hånden. Så kan man jo i ånden se, at det danske folk ranker sig og bliver sundere og får det bedre, for nu har vi lavet en ny lov.

Så går man i gang med at studere den, sidder med sin blyant og streger under, og så tænker man: Ja, det lyder egentlig meget smukt, nu skal man forebygge – og det har vi jo haft utallige debatter om herinde – men det må ikke koste noget. Det hele må ikke være ret meget mere besværligt, og efter at jeg har læst denne nye sundhedslov igennem, er jeg i hvert fald sikker på, at jeg vil have meget svært ved at stemme for den, som den ligger her. Der er nogle gode ting i den, og der er ting, som jeg mener bør ændres.

Det er uhyre vigtigt, at man sætter ind på det forebyggende, og at amter og kommuner får ansvar, og at de skal planlægge. Men nu ved man, at realiteten er, at der er en kæmpe stor forskel på kommunerne. Hvis man har boet forskellige steder, har pårørende forskellige steder i landet, så ved man noget om dette. Man ved også, at kommuner, der har en god service over for borgerne på dette område, tiltrækker folk fra de mindre landkommuner, hvor der måske ikke er så meget service. Hvordan sørger vi for, at den enkelte borger i Danmark ikke behøver flytte til eller fra en bestemt kommune for at opnå et vist minimum af garanti for, at man får den hjælp, man skal have?

Der sidder stadig væk mennesker og vurderer. Jeg har talt med forskellige, der skal tage stilling til hjælpemidler og lign. De siger: Jamen kan det nu betale sig? Er det nu også nødvendigt, at han eller hun skal have det? Kan de nu ikke nøjes med lidt mindre?